

PUHETTA ISÄN SYDÄMELLE

Rukouksen lahja

John Kleinig

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION
36380 Garfield Road Suite 3
Clinton Township, MI 48035
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ
PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Tämä artikkeli on tiivistelmä prof. John Kleinigin pitämästä raamattutunnista: *The Gift of Prayer*.

Tekstin on lyhentäen kääntänyt Juhana Pohjola.

Kannen kuva on taiteilija Jan-Erik Anderssonin alttaritaideteos Espoon Karakappelissa.

Myllypaino, Leväsjoki 2001

Rukouksen lahja

Monet kristityt kokevat hengellistä turhautuneisuutta sekä kaipaavat hengellistä täyttymystä. Tunne juontuu usein vaikeuksista, joita ihmiset kokevat henkilökohtaisessa uskon- ja rukouselämässään. Juuri tällä kohden ammottaa usein suuri kiulu siinä, miten asioiden pitäisi olla ja miten ne tosiasiaissa ovat. Itse olen kärsinyt samasta ongelmasta. Samalla kun uskon, että rukouksen kautta voin saada paljon enemmän aikaan kuin minkään muun tekemäni kautta, olen ollut kaikkea muuta kuin rukouksen mies. Tähän epäonnistumiseeni on vaikuttanut saamani yleinen opetus rukouksesta. Sen mukaan olemalla riittävän kurinalainen ja järjestelmällinen onnistuisin tulemaan hengelliseksi ‘voimanpesäksi’. Näin minut kuitenkin jätettiin omien voimavarojeni varaan ja ne, kuten aina, osoittautuivat riittämättömiksi. Kuten Jaakob, joka voitti suurimman hengellisen taistelunsa silloin kun Jumala voitti hänet, haluan jakaa sinulle henkilökohtaisen rukousskouluni kokemukset ja tappion hedelmät.

Rukouksen etuoikeus

Asetettuaan kiirastorstaiyönä ehtoollisen Jeesus sanoi opetuslapsilleen: “Minä säädän teille, niinkuin minun Isäni on minulle säätänyt, kuninkaallisen vallan, niin että te saatte syödä ja juoda minun pöydässäni minun valtakunnassani ja istua valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.” (Luuk.22:29). Meillä on tuo sama etuoikeus ja vastuu. Voimme sanoa kuuluvamme Kristuksen kuninkaalliseen hallitukseen, jossa toimimme ministereinä. Me hallitsemme hänen kanssaan maan päällä.

Rukouksemme kuuluvat erottamattomasti tähän ‘ministerin työhön’. Kristuksen kautta meillä on vapaa pääsy Isän läsnäoloon ja meistä on tullut Kristuksen työtovereita (1.Kor.3:9). Kristuksen ystävinä me tunnemme, mitä hän tekee niin, että voimme osallistua hänen tekoihinsa (Joh.15:14-15). Hän on valinnut meidät tekemään ehdotuksia siitä, miten hänen valtakuntansa asiat tulisi hoitaa maan päällä.

Tämä ei tietenkään ole mahdollista, jos universumimme asiat on jo lyöty lukkoon. Raamattu hylkää kuitenkin ajatuksen ‘suljetusta’ maailmankaikkeudesta. Jumalan armotahto ihmiskunnan pelastamiseksi on muuttumaton.

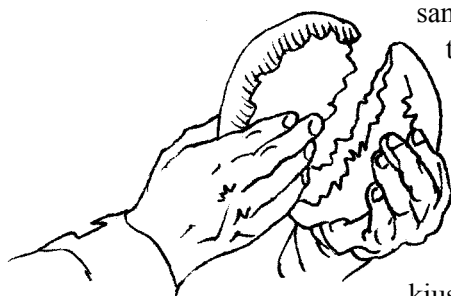

Mutta tämä ei merkitse sitä, että ihmiskunnan historia olisi jo valmiiksi kirjoitettu. Mooses uskalsi rukoilla Jumalaa, koska hän uskoivatavansa rukouksen kautta muuttaa Jumalan mieltä ja näin kansansa kohtaloa. Itse asiassa Raamattu usein kertoo, miten rukousten kautta Jumala on muuttumattoman armonsa mukaisesti muuttanut tahtoaan. Me voimme siis rukouksen kautta toimia yhdessä Jumalan kanssa maailman muuttamiseksi. Rukouksen kautta teemme toistemme hyväksi enemmän kuin suurin poliittinen päättäjä.

Rukous Jumalan lahjana

Inhimillisesti katsottuna rukouksen palvelutehtävä on meille mahdoton. Se ylittää luonnolliset suorituskykymme. Siksi Jeesus liitti rukouksen etuoikeuteen rukouksen lahjan. Aikamme uskonnollisuuden keskellä juuri tässä tulisi olla painopiste, kun puhumme rukouksesta. Kyky rukoilla ei nouse meidän ymmärryksestämme, suorituksestamme tai kestäväisyydestämme vaan kolmiyhdistelmästä Jumalasta itsestään.

Tämä tulee selvästi esille siinä, kun opetuslapset pyysivät Jeesusta opettamaan heitä kuinka rukoilla. Jeesus vastasi heille: ‘Kun rukoilette,

sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa; anna meille joka päivä meidän jokapäiväinen leipämme; ja anna meille meidän syntimme anteeksi, sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme; äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät pahasta.”

(Luuk.11:2-4).

Näin Jeesus opetti heitä kolmella tavalla siitä, kuinka rukous on lahja. Ensinnäkin hän opetti kuinka rukoilla. Mitä rukoukseen tulee, olemme kaikki täysin avuttomia. Emme kykene rukoilemaan emmekä tiedä miten rukoilla. Koska emme voi itseämme opettaa, Jeesuksen täytyy opettaa meitä. Hän on rukouksen ainut asiantuntija.

Toiseksi hän opettaa meitä rukoilemaan antamalla meille oman rukouksensa, Isä meidän -rukouksen. Hän ei anna ohjeita tai teoriaa rukoilemisesta, kuten meidän aikamme oppineet tekisivät. Hän antaa meille oman asemansa Jumalan Poikana ja oman ainutlaatuisen suhteensa Isän kanssa myös meidän etuoikeudeksemme. Liittämällä meidät rukoukseensa hän liittää meidät yhteyteen Isänsä kanssa. Tämän lisäksi rukous, jonka hän meille antaa, on tosiasiassa rukous meidän puolestamme. Hän puhuttelee Jumalaa ei vain omana Isänään vaan meidän Isänämme. Jeesus menee aina niin pitkälle, että hän rukoilee meille jokapäiväistä leipäämme, syntiemme anteeksiantamista, sitä että säästyisimme kiusauksista ja pääsisimme pahasta. Tässä rukouksessa hän samaistaa itsensä kanssamme niin, että voimme samaistua hänen kanssaan ja saada hänen lahjansa. Opettaessaan meitä näin rukoilemaan Jeesus antaa meille itsensä ja esirukouksensa.

Kolmanneksi rukouksen kautta me saamme taivaalliselta Isältämme kaiken tarvitsemamme. Kerjäläisten tavoin tuomme rukouksessa Jumalalle vain itsemme ja tarpeemme. Rukouksessa emme anna Jumalalle mitään vaan ainoastaan vastaanotamme! Jeesus antaa meille rukouksensa, jotta saisimme niin hengellisesti kuin ruumiillisesti kaiken sen mitä tarvitsemme.

Me saamme myös Pyhän Hengen lahjan: “Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä lahjoja, kuinka paljon enemmän taivaallinen Isä antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat.” (Luuk.11:13). Rukouksen lahjaan kuuluu erottamattomasti Pyhän Hengen lahja. Rukous on, ei langenneen, vaan uuden luomakunnan todellisuutta. Sekä jumalanpalveluksessa että rukouksessa tarvitsemme Pyhän Hengen johtajaksemme (Gal.3:3; Joh.4:23; Ef.6:18; Room.8:15; Gal.4:6). Jotta me luonnostaan oikeaan rukoukseen kykenemättömät voisimme rukoilla oikein, Jeesus antaa meille oman rukouksensa ja sen lisäksi myös voiman puhutella Jumalaa Isänämme. Pyhä Henki auttaa meitä lausumaan salatut tarpeemme ja saa aikaan meissä rukouksen. Koska emme tiedä miten rukoilla, Pyhä Henki ottaa rukouksen haltuunsa ja esirukoilee meissä ja saa meidät vuodattamaan sydämemme Jumalalle. “Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.” (Room.8:27).

Rukous on siis kolmiyhteisen Jumalan lahja, jossa kaikki kolminaisuuden persoonat toimivat. Rukouksemme on täysin riippuvaista siitä, mitä Poika meille antaa ja mitä Henki meissä tekee. Kykymme rukoilla ei tule

meistä itsestämme vaan Jeesuksen lahjoittamasta uskosta, joka vastaanottaa rukouksen lahjan.

Rukouksen jumalallinen perusta

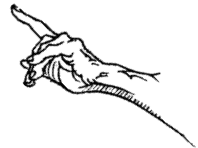
Kristillinen rukous on täysin riippuvaista osallistumisestamme kolmiyhteisen Jumalan elämään ja toimintaan. Siinä ei ole kyse meidän kyvyistämme vaan Jumalan armosta. Yksinkertaisesti sanottuna siinä on kyse rukouksesta Jeesuksen nimessä.

Jeesus itse selittää parhaiten, mitä tuo lause tarkoittaa: “Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen.” (Joh.16:23-24). Ensinnäkin kun rukoilemme Jeesuksen nimessä, rukoustemme perusta on hänen esirukouksensa ja välityksensä. Hänen elämänsä maan päällä oli yhtä suurta esirukousta puolestamme. Ylösnousseena Herrana hän edelleen rukoilee puolestamme (Hebr. 7:25). Kun rukoilemme hänen nimessään, perustamme vain Jeesuksen ansion varaan emmekä mihinkään omiin saavutuksiimme.

Toiseksi rukoillessamme Jeesuksen nimessä, toimimme ikäänkuin olisimme itse Jeesus. Voimme lähestyä Isää niin kuin Jeesus ja vastaanottaa itsellemme kaiken hänelle kuuluvan siunauksen. Isä rakastaa ja kuulee meitä aivan samoin kuin Poikaansa. Olemme erottamaton osa yhtä seurakuntaruumista, jonka pää on Jeesus. Jeesus on siten rukouksen jumalallinen perusta ja kaikkien rukoustemme vastaus.

Rukouksen jumalallinen voima

Jos poliittinen vallanhimo johtaa korruptioon, niin hengellinen vallanhimo johtaa iankaikkiseen kadotukseen. Sen tähden olen haluton puhumaan rukouksen voimasta. Mutta tosiasia kuitenkin on, että rukouksen kautta meillä on pääsy Jumalan voimaan.

Voisimme sanoa, että meille on annettu rukous Jeesuksen nimessä, jottemme janoasi ja käyttäisi väärin hengellistä voimaa. Jumalan voima annetaan meille rukouksen kautta, mutta ei suoraan käyttöömme salamaniskun tai atomipommin kaltaisesti, vaan turvallisella ja hyödyllisellä tavalla. Kuten korkeajännitteinen sähkö on eristetty, jotta voimme käyttää sitä hyviin tarkoituksiin itse tuhoutumatta, samoin rukouksessa uskon kautta saamme jumalallista voimaa, emme kuitenkaan niin, että se olisi meidän hallussamme. Meidän on oltava yhteydessä Jeesukseen, jos haluamme saada voimaa hänestä. Rukousta ei voi siis magian tavoin käyttää toisten vahingoittamiseen tai omien itsekkäiden pyrkimysten ajamiseen.

Rukouksen kautta Jumala antaa kansansa ammentaa hänen voimastansa itseä ja toisia varten. Se on suuri lahja, koska emme itse eikä vihollisemme-kaan voi sitä vahingoittaa tai väärinkäyttää. Jos Jumalan viholliset tarttuvat rukouksen lahjaan ja sen voimaan, se muuttaa heidät vihollisista ystäviksi. Rukouksen kautta voimme tehdä ainoastaan hyvää. Jos yritämme käyttää sitä jumalattomasti, sen voima 'sammuu' automaattisesti.

Johanneksen evankeliumissa Jeesus puhuu selvimmin rukouksen voimasta: "Joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö, ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen." (Joh.14:12-14)

Vaikka Jeesuksen lupaama voima on yhtä suuri kuin hänellä itsellään on, niin työemme tapahtuu ihmissilmiltä salassa. Kukaan ei voi nähdä sydämen uskoa paitsi Jumala. Kukaan toinen ihminen, emmekä ehkä edes itse, näe sitä, mitä kaikkea rukouksiemme kautta saadaan aikaan. Emme saa siitä mitään kiitosta, koska muut eivät näe mitä olemme tehneet. Siitä huolimatta, kun rukoilemme, osallistumme Kristuksen työhön ja siten tuomme ilmi Jumalan kunnian toisille ihmisille. Rukous on kaikkein tärkeintä työtä, mitä teemme.

Pietari sanoi Jeesukselle: "‘Rabbi, katso, viikunapuu, jonka sinä kirosit, on kuivettunut.’ Jeesus vastasi ja sanoi heille: ‘Pitäkää usko Jumalaan. Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle: Kohoa ja heittäydy mereen, eikä epäilisi sydämessään, vaan uskoisi sen tapahtuvan, minkä hän sanoo, niin se hänelle tapahtuisi. Sentähden minä sanon teille: kaikki, mitä

te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne, niin se on teille tuleva. Ja kun te seisotte ja rukoilette, niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne” (Mark.11:21-25). Tätä kohtaa lainataan usein puhuttaessa rukouksen voimasta. Se yhtä usein väärinymmärretään kahdellakin tavalla. Ensinnäkin jakeet 23-24 irrotetaan jakeesta 22. Näin halutaan painottaa uskon tarpeellisuutta. Uskon luonne kuitenkin ymmärretään tällöin väärin. Usko ei ole ylimielistä itseluottamusta, joka asettaa Jumalalle vaatimuksia ja odottaa niiden toteutumista. Tällöin rukouksen voima olisikin riippuvainen kristityn uskosta. Kun Jeesus puhuu luottavasta rukouksesta, hän ohjaa meidät katsomaan pois itsestämme Jumalan uskollisuuteen. Sekä uskon varmuus että sitä seuraava rukouksen voima tulevat Jumalalta ja hänen hyvydestään.

Toiseksi jakeet 23-24 irrotetaan jakeesta 25 siinä tarkoituksessa, että ihmiset olisivat luottavaisia rukouksessaan. Jeesus kyllä sanoo epäilevän uskon vaikuttavan rukouksen voimaan. Hän ei kuitenkaan kehota epäilevää lujempaan ja varmempaan uskoon ikään kuin usko olisi riippuvainen ihmisen omasta tahdon voimasta. Ei, hän menee asioiden ytimeen. Epäily ja kykenemättömyys rukoilla koko sydäimestään johtuvat anteeksiantamuksen puutteesta. Viha ja kaunaisuus sabotoivat uskon ja rukouksen, mikä täytyy ensin korjata. Rukouksen voima lepää siis ei ainoastaan luottamuksessa Jumalan armoon vaan myös uskovan armollisuudessa vihamiehiään kohtaan. Sillä ei ole mitään tekemistä ylpeän itsevarmuuden tai subjektiivisen vakuuttuneisuuden kanssa.

Rukouksen lahja jumalallisena lepona

Jokin aika sitten näin auringonvalolla pyörivän tuulimyllyn, joka toimi aurinkokennoilla. Kun sen vei aurinkoon, siivet alkoivat pyöriä. Mylly kuvaa mielestäni hyvin rukouksen aktiivista ja passiivista puolta. Se näyttää pyörivän itsensä varassa, vaikkotosiasiassa auringon valo saa liikkeen aikaiseksi. Vaikka olem aktiivisia rukouksessa, se ei ole kuitenkaan meistä lähtöisin, vaan Pyhästä Hengestä, joka toimii meissä, koska olemme yhteydessä Jeesukseen Kris-

tukseen. Rukous siis tapahtuu meille ja meissä.

Mutta rukouksessa on kyse enemmän kuin pelkästä tekemisestä. Pohjimiltaan rukous on olemista Jumalan läsnäolossa. Rukouksemme on pyhää lepoa kaikesta omasta suorituksestamme. Sen kautta meille työtä tekeville ja raskautetuille Jeesus lupaa antaa levon. Me jätämme omat tekemisemme ja astumme uskon kautta sapatinlepoon, jossa nautimme Kristuksen työn hedelmiä ja annamme hänen tehdä työtään meissä (Hebr.4:3, 9-10). Meille riittää kun olemme Jeesuksen kanssa ja nautimme hänen läsnäolostaan.

Ensimmäisinä työvuosinani pappina ongelmani oli, että silloin kun eniten tarvitsin rukousta, pystyin vähiten rukoilemaan. Kun olin henkisesti ja hengellisesti uupunut työn rasituksista, rukous tuntui minusta lisävaatimukselta. Kuitenkin silloin, kun pysähdyin ja otin aikaa vain ollakseni Jumalan läsnäolossa, tulin virvoitetuksi ja levänneeksi. Sen tähden rukoilen vähemmän sanoilla ja enemmän mietiskelen olemalla Jumalan edessä ja läsnäolossa. Marian tavoin istun Jeesuksen jalkojen juuressa ja kuuntelen häntä.

Rukous ja kiittäminen

Monet rukousta käsittelevät kirjat puhuvat enemmän voitosta, menetyksestä ja rauhasta kuin taistelusta ja epäonnistumisesta. Tunnettu kirjailija *Merlin Carothers* kiittämistä käsittelevissä kirjoissaan on tuonut hyvin esille kiitoksen tärkeän merkityksen rukouksessa. Kuitenkin hänen keskeinen ajatuksensa on väärä. Paavali kirjoittaa: “Kiittäkää joka tilassa.” (1.Tess.5:18) Carothersin mukaan meidän kuitenkin tulisi kiittää Jumalaa **kaikista tilanteista**. Tämä pitää sisällään myös vaikeudet ja onnettomuudet. Hänen mukaansa kiitos on avain, joka muuttaa elämämme ja vapauttaa Jumalan voimat toimimaan elämässämme. Totta on, että Jumala voi kääntää pahan hyväksi niiden elämässä, jotka häntä rakastavat. Mutta Jumala ei anna pahaa niiden hyväksi, joita hän rakastaa. Tätä eroa Carothers ei osaa tehdä.

Rukous ja ongelmat

Kristityillekin on hyvin ominaista puhua toisille vain menestymisistä ja onnistumisista. Vaikeuksia ja takaiskuja harvoin tuodaan esille. Voi olla aivan terveellistä, että emme raskauta omilla ongelmillamme toisia, mutta voi olla myös vaarallista, jos epäterveellä tavalla vaikenemme, kiellämme tai välttelemme kipupisteitä. Tällä tietoisella tai tiedostamattomalla vaikeiden asioiden sensuroimisella on kielteisiä vaikutuksia seurakunnan elämään.

Ensinnäkin se voi synnyttää epätodellisen ja keinotekoisien ilmapiirin seurakuntaan. Tämä vahvistaa skeptikoiden epäilyksiä ja uudelle tulokkaalle se antaa naiivin ja epärealistisen kuvan kristityn elämästä. Toiseksi se estää ihmistä kohtaamasta Jumalan kanssa vaikeudet ja näin hengellinen kasvu pysähtyy. Kolmanneksi se synnyttää rehellisessä kristityssä omien selvien puutteiden ja toisten kristittyjen menestyksestä johtuvan kestäättömän sisäisen jännitteen. Tämä voi johtaa siihen, ettei hän koe olevansa oikea kristitty lainkaan. Neljänneksi, jos kristityt eivät kerro ongelmistaan, he eivät myöskään saa toisten esirukoustukea avukseen. Viimeiseksi se antaa Perkeleelle tilaa seurakunnassa, koska pahat ja kipeät asiat on lakaistu maton alle eikä käsitelty ja revitty juurineen pois.

Epäily ja viha rukouksessa

Kristittyinä tiedän, etten saisi epäillä Jumalan hyvyyttä tai olla vihamielinen ihmisille. Mutta siitä huolimatta epäilen ja tunnen vihaa. Mistä saan avun silloin kun tunnen Jumalan pettäneen ja hyljänneen minut? Miten pääsen eroon katkeruudesta, vihasta ja raivosta niitä ihmisiä kohtaan, jotka ovat

loukanneet ja satuttaneet minua? Mitä voin tehdä syyllisyyden ja häpeän tunteelleni, koska en ole sellainen ihminen ja kristitty kuin haluaisin olla? Jotkut ajattelevat niin, että kristitty ei saisi edes esittää tällaisia kysymyksiä. Siten ne kielletään ja niiden toivotaan menevän itsestään pois. Tällöin kuitenkin tehdään suuri vahinko ja menetetään mahdollisuus hengelliseen kasvuun. Jos välttelemme ongelmiamme, välttelemme Jumalaa.

Raamattu lähestyy asiaa toisin. Psalmi, joka on Israelin

kansan ja kristittyjen rukouskirja, ei sisällä enimmäkseen kiitos- ja ylistyspsalmeja, kuten saattaisi odottaa. Suurin osa psalmeista näet käsittelee yksityisen ihmisen tai koko kansan valituksia (Ps 3-7; 10, 12, 13, 17, 22, 25, 26, 28, 31, 35, 38, 39, 42, 43, 51, 54-58, 61, 64, 69-71, 77, 80, 83, 90, 94, 102, 106, 120, 123, 126, 130, 140, 141, 143). Monien näiden psalmien valitus on karkean suoraa ja rehellistä. Kaikki todellisuuden pakeneminen on niille täysin vierasta. Psalmien kautta Jumalan kansa kohtaa ja käsittelee suoraan ja rehellisesti Jumalan kanssa ongelmansa. On merkille pantavaa, että kirkko on usein hävennyt niitä psalmeja ja välttänyt niiden käyttämistäkin jumalanpalveluskäsikirjoissaan ja opetuksessaan.

Näiden psalmien rukoilijat kohtaavat ongelmansa yhdessä Jumalan kanssa. Psalmeilla on monia yhteisiä piirteitä. Ensinnäkin niissä puhutellaan Jumalaa, jota kutsutaan hänen pyhällä nimellään. Tämä estää sen, että valitus muuttuisi kapinaksi tai itsesäällissä kieriskelyksi. Toiseksi itse valitusosa ilmaisee puhdasta suuttumusta ja alastonta vihamielisyyttä. Valituksessa tuodaan esille värikkäin kielikuvin sairaus tai sosiaalinen häpeä. Samassa yhteydessä tunnustetaan oma syyllisyys tai protestoidaan oman syyttömyyden puolesta. Siitä valitus siirtyy kuvailemaan kärsimyksiä vihollisen käsissä ja voimakkain vedoin maalataan kuva vihollisen pahuudesta. Viimeiseksi valitus kohdistetaan usein suoraan Jumalaa kohtaan. Jumalaa ei kuitenkaan syytetä, että hän olisi pahan suoraan aiheuttanut, vaikka valitus voikin olla seurausta Jumalan tuomiosta. Psalmin kirjoittaja sen sijaan usein valittaa sitä, että Jumala on joko hyljännyt hänet tai päättänyt olla auttamatta häntä.

Näissä valituksissa psalmin kirjoittajat vuodattavat sydämensä katkeruuden Jumalalle ja väittelevät tämän kanssa. Kirjoittajat eivät suostu hyväksymään onnetonta tilaansa Jumalan kansan normaalina tilana, vaan protestoivat jyrkästi sitä vastaan. He eivät anna periksi vastoinkäymisissä. Heidän rukouksensa muotoutuu siitä jännitteestä, joka vallitsee yhtäältä Jumalan antamasta suojeluksen lupauksesta ja toisaalta sen hetkisestä tunteesta, että Jumala on hyljännyt. He vetoavat Jumalan armoon hänen vihansa edessä. Vastoin omaa kokemusmaailmaansa he lähtevät siitä, että Jumala kulkee yhä heidän kanssansa.

Kolmanneksi nämä psalmit sisältävät rukousta, joka osoitetaan Jumalalle. Rukous voi sisältää vihollisten kiroamisen. Sellaiset rukoukset ovat kuitenkin enemmän toiveita kuin suoria pyyntöjä. Nöyryyttämisestänsä syntyneen

vihan tunteiden purkauksen jälkeen kirjoittaja pyytää Jumalaa tuomitsemaan hänen puolestaan. Näin kirjoittajan ei tarvitse itse kostaa. Kristityt ovat usein vierastaneet näitä psalmeja, koska Jeesus käski meidän rukoilla vihollistemme puolesta. Ajattelen kuitenkin niin, että laiminlyödessämme nämä valituspsalmit kadotamme jotain tärkeää. Olemme ehkä menettäneet tehokkaan aseensa, jonka avulla pääsemme eroon vihamielisyydestä tai jonka avulla taistelemme kostonhimoa vastaan. Opettaahan Uusi testamenttikin, että Jumalan kansa voi rukoilla Jumalaa tekemään oikeuden (Luuk.18:7) ja maksamaan vainoajille heille kuuluvan palkan (Ilm.6:10). Toiseksi rukous voi sisältää siunauksen pyytämistä vanhurskaille. Pyynnössään psalmin kirjoittaja vetoaa Jumalan lupaamaan apuun. Taivaallisena kuninkaana Jumala on velvoitettu maallisen hallitsijan tavoin huolehtimaan alamaisistaan.

Neljänneksi valituspsalmit sisältävät ylistystä. Jumalan ylistys sijoittuu yleensä psalmin keskivaiheille tai loppuosaan. Vaikka psalmin kirjoittajan tilanne oli kuinka kauhea, hän ei voi lakata ylistämästä Jumalaa. Mikä on yllättävää, psalmin laulaja kiitoksessaan ennakoii jo Jumalan apua eli hän kiittää siitä, mitä Jumala aikoo tehdä eikä niinkään siitä, mitä Jumala on jo tehnyt. Samoin psalmit sisältävät lupauksen ylistyksestä Jumalalle sen jälkeen, kun Jumala on pelastanut ahdistuksesta. Ylistys sisältää myös Jumalan hyvyydestä kertomisen muille liturgisen yhteisön jäsenille. Ne sisältävät usein kutsun kaikille liittyä yhdessä ylistämään Jumalaa. Opimme sen, että mitä suurempi ahdinko, sitä suurempi on Jumalan apu ja sitä runsaampi apua seuraava ylistys.

Viidenneksi valituspsalmit sisältävät uskon tunnustamisen. Se perustuu Jumalan ilmoittamaan nimeen sekä Jumalan pelastaviin tekoihin kansansa historiassa ja hänen lupauksiinsa sille. Uskon tunnustaminen toimii kahdella tavalla. Yhtäältä se motivoi psalmin laulajaa valituksessaan sekä kiroukseen että avunpyyntöön. Toisaalta se vahvistaa rukoilijan uskoa, jota ahdistuksessa on koeteltu.

Psalmit opettavat siitä, kuinka rukous opitaan kokemuksen kautta. Muistamme, miten profeetta Joonan rukoili psalmin sanoin valaan vatsassa. Sitä ennen, kun myrsky oli riepottanut laivaa ja pakanat pyysivät Joonaa rukoukseen, hän oli kieltäytynyt rukoilemasta Jumalaa. Mutta valaan vatsassa tuonelassa kuolleiden maassa, hän rukoili kiitosrukouksen pelastuksestaan (Joonan 2:2-9). Vasta silloin Joonan oppi kunnioittamaan Jumalaa ja ylistä-

mään häntä. Joonan tavoin me opimme rukoilemaan ja ylistämään Jumalaa ‘valaan vatsassa’ valituspalmit apuneuvonamme.

Esirukouksen lahja

Voimme rukoilla toisten puolesta Jumalan edessä, koska meillä on Jeesuksen kautta pääsy hänen luokseen. Vain niillä, joilla on pääsy Jumalan läsnäoloon ja armoon voivat armoa muillekin välittää. Esirukouksessa käytetään tätä asemaa Jumalan edessä toisten ihmisten hyväksi.

Esirukouksen toisen sijaan asettuva luonne tulee hyvin ilmi 2.Mooseksen kirjassa luvuissa 32-34. Israelin kansan tehtyä kultaisen vasikan Jumala ilmoitti Moosekselle aikovansa tuhota kansan ja tehdä Mooseksesta uuden kansan (32:10). Mutta Mooses, joka seiso i Jumalan edessä, käytti hyväkseen asemaansa toimimalla rukouksessa välittäjänä Jumalan ja kansansa välillä. Yhtäältä, koska Jumala katsoi suosiollisesti Moosekseen, hän yritti vetää rukouksessa oman kansansa tämän suosion piiriin. Toisaalta hän kieltäytyi erottautumasta omasta kansastaan sekä antamasta yhdessä Jumalan kanssa tuomiota sille. Mooses siis samanaikaisesti pitäytyy Jumalaan ja hänen armoonsa sekä kansaansa ja sen syntiin. Hän ei tee pesäeroa kumpaankaan suuntaan. Sen sijaan hän käyttää asemaansa Jumalan edessä oman kansansa parhaaksi aina siihen pisteeseen saakka, että hän on valmis itse tulemaan tuomituksi heidän sijastaan (32:32). Neljän vaiheen kautta hän saa Jumalan suosion kansaansa kohtaan: vetoamalla siihen, ettei Jumala tuhoaisi kansaa (32:11-13), ettei Jumala rankkaisisi kansaa kansana (32:31-32), ettei Jumala ottaisi läsnäoloaan heiltä pois (33:12-16) ja vihdo i, että Jumala antaisi heille synnit anteeksi (34:9).

Mooses perustaa esirukouksensa kahteen seikkaan. Ensinnäkin hänen rukouksensa rakentuu Jumalan olemuksen varaan sellaisena kuin Herra on ilmoittanut itsensä pyhässä nimessään. Jumalan vihan edessä Mooses vetoaa Jumalan hyvyteen ja pitkämielisyyteen luottaen Jumalan johdonmukaisesti armolliseen ja ehdottoman luotettavaan olemukseen. Ilman sitä hän esirukous olisi hyödytöntä. Toiseksi Mooses tuo esille ne lupaukset, jotka Jumala

oli antanut patriarkoille. Esirukouksessa hän heittää nämä Jumalan omat lupaukset takaisin Jumalalle ja pyytää häntä pitämään ne.

Kristittyinä me seisomme Moosestakin lujemmin Jumalan armollisessa läsnäolossa. Me olemme yhdistetyt Kristuksen kanssa ja olemme osallisia hänen ikuisesta papillisesta esirukouksestaan meidän puolestamme (Joh.17; Hebr.7:25). Koska hän on kantanut meidän syntimme, me olemme osallisia hänen vanhurskaudestaan (2.Kor.5:21). Toisin kuin Mooses, emme seiso yksin Jumalan edessä, vaan Jeesuksen 'kengissä'. Hän on kääntänyt vihansa pois meistä ja koko maailmasta Kristuksen uhrikuoleman tähden. Me olemme vanhurskautetut ja varmoja hänen armostaan. Siten voimme käyttää tätä asemaamme Jumalan edessä esirukouksen kautta toisten hyväksi. Mooseksen tavoin voimme rohkeasti ja epäröimättä pyytää hänen armoansa toisille ihmisille, koska tunnemme hänet ja hänen armolupauksensa. Hän varmasti kuulee meitä, kun pyydämme häntä antamaan toisille sen, mitä hän on luvannut meille ja kaikille kansoille.

Esirukouksen yhteenkuuluvaisuuden side toisten kanssa

Esirukouksen ehdoton edellytys on ymmärrys yhteenkuuluvaisuudesta, solidaarisuudesta toisten ihmisten kanssa. Sen tähden aikamme yksilökeskeisyys on esirukouksen pahimpia vihollisia. Kaikki näyttävät vain huolehtivan omista asioistaan. Jokainen ihminen on kuin muista eristetty atomi tai erillään oleva saari ihmiskunnan mantereesta. Mitä paremmin opimme näkemään siteemme toisiin ihmisiin, sitä helpompi meidän on ymmärtää esirukouksen merkitys.

Kristittyinä me kuulumme kahteen suureen yhteisöön. Yhtäältä olemme osa koko ihmiskunnan kokoista suurta syntisten yhteisöä. Halusimme tai emme, emme pysty erottautumaan perheestämme, kansastamme, rodustamme tai ihmiskunnasta. Jaamme toistemme menestyksen ja vastoinkäymiset. Toisaalta kristittyinä kuulumme pyhien yhteisöön, Kristuksen Kirkkoon. Siinä me jaamme toistemme synnit ja siunaukset. Olemisemme on siten aina

yhdessä toisten kanssa ja toisia varten.

Tämä solidaarisuus ohjaa esirukouksemme ‘sijaisluonnetta’. Koska olen kristitty, minua kantavat toisten esirukoukset niin kuin joki kannattelee lastua. Paljon aikaisemmin kuin minä osasin edes rukoilla, sukulaiseni ja toiset kristityt rukoilivat puolestani. Heidän rukoustensa kantamina ja saattelemina minut tuotiin Kristuksen luo pyhässä kasteessa. Heidän rukouksensa ympäröivät minua kun uskossa vahvistuin ja kasvoinkin ja niin heidän rukouksensa yhä kantavat minua. Silloin kun itse en muista tai jaksa rukoilla voin heittäytyä kellumaan toisten esirukousten virtaan. Esirukouksen solidaarisuus tarkoittaa sitä, etten ole yksin vaikka rukoilisinkin yksin. Niin kuin Martti Luther on oikein opettanut: “Älä koskaan ajattele polvistuessasi rukoukseen, että olisit yksin, vaan ymmärrä, että koko kristikunta ja kaikki hurskaat kristityt ovat vierelläsi ja sinä olet heidän joukossaan yhteisessä ja yhdistetyssä rukouksessa, jota Jumala ei voi ylenkatsoa.”

Tämä tarkoittaa sitä, että jokainen särö yhteenkuuluvaisuudessa, jokainen anteeksiantamaton synty ja selvittämätön riita vahingoittaa uskoamme ja heikentää yhteisen esirukouksen vaikutusta meihin.

Koska olen kristitty, voin kantaa toisia esirukouksessani. Sen tarkoitus on aina toisten etu. He saavat aina jotakin rukouksestani, riippumatta siitä kuinka heikko ja puutteellinen se sitten onkaan. Kun rukoilen toisen ihmisen puolesta, käytän uskoani heidän hyväkseen. Evankeliumeissa monesti kerrotaan ihmisistä, jotka tulivat Jeesuksen luokse pyytääkseen häneltä apua toiselle ihmiselle. Sadanpäällikkö etsi apua palvelijalleen (Matt.8:5-13), neljä miestä halvaantuneelle ystävälleen (Matt.9:1-8), päämies tyttarelleen (Matt.9:18-30) kanaanilainen nainen tyttarelleen (Matt.15:21-28) jne. He kaikki olivat esirukoilijoita. Jokainen heistä uskonsa kautta toi nämä ihmiset Jeesuksen luokse, koska nämä itse eivät voineet tulla vastaanottamaan siunausta Jeesukselta. Monessa yhteydessä Jeesus kiittää heidän uskoaan. Kun siis rukoilemme toisten puolesta, käytämme uskoamme Jeesukseen heidän puolestaan ja hyväksi.

Tämän lisäksi rukouksessa jaamme myös rakkautemme toisten kanssa. Me annamme itsemme toisille hengellisesti. Osoitamme rakkautta vihamiehiamme kohtaan rukoilemalla heidän puolestaan (Matt.5:43.48). Jeesus yhdistää rakkauden, joka on valmis antamaan henkensä toisen puolesta, rukoukseen (Joh.15:12-17). Me osoitamme siis hengellistä rakkautta ja panemme elä-

mämme likoon toisten puolesta, kun rukoilemme heidän edestään.

Esirukouksen luonne

Yhteenguuluvaisuuden ymmärtäminen toisten ihmisten kanssa määrittelee esirukouksemme luonteen. Paavali opettaa siitä seuraavasti: “Minä kehotan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta, kuningasten ja kaiken esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa. Sillä se on hyvää ja otollista Jumalalle, meidän vapahtajallemme, joka tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (1.Tim.2:1-4) Ensiksi meitä kehoitetaan rukoilemaan toisten ihmisten tarpeiden puolesta. Meidän on toimittava siten kuin heidän tarpeensa olisivat meidän omia tarpeitamme. Tämä edellyttää meiltä ymmärrystä ympärillämme olevien ihmisten hädästä sekä myötätuntoa heitä kohtaan heidän ongelmissaan. Itse olen opetellut sellaisen tavan, että heti kun huomaan tai kuulen toisen ihmisen ongelmasta, otan asian rukoukseni kohteeksi.

Toiseksi meidän on rukoiltava anteeksiantamusta toisten tekemistä synneistä. Kun näemme Perkeleen työn seurakunnassa ja maailman turmeltuneisuuden, närkästyimme helposti kristittyinä ja tuomitsemme sen kaikkineen ikäänkuin pahalla ei olisi meidän kanssamme mitään tekemistä. Kun huomaamme pahan vaikutukset toisissa, se voi aiheuttaa meissä omavanhurskauden vahvistumista ja näin solidaarisuuden side rikkoutuu synnin tekijöihin. Sen sijaan meidän tulisi toimia niin kuin heidän syntinsä olisivat meidän syntejämme ja rukoilla Jumalalta anteeksiantamusta.

Kolmanneksi me saamme kiittää Jumalaa toisten ihmisten saamasta siunauksesta. Sekä Israelin kansa Vanhassa testamentissa että alkukirkko ymmärsivät tämän kirkaasti. Jumalan kansa oli koko universumin kuoro, joka lauloi kiitosta ja ylistystä Jumalalle koko luomakunnan puolesta. Mekin saamme kiittää toisten ihmisten saamista siunauksista ikäänkuin me olisimme ne saaneet. Näin kiitämme heidän puolestaan, jotka eivät vielä itse osaa kiittää Jumalaa. Näin me seuraamme Jeesusta, joka johtaa ylistystämme Isän edessä (Hebr.2:12).

Esirukouksen alue

Yhteenkuuluvaisuutemme toisten ihmisten kanssa määrittelee myös esirukouksen aluetta. Me olemme kaikki pyhän kasteen kautta Kristuksen kuninkaallista papistoa. Siksi hän on antanut meille kullekin hengellisen vastuun ympärillä olevista ihmisistä. Raamatun mukaan meillä on erityisesti kolme vastuualuetta, joissa toteutamme hengellistä kutsumustamme ja esirukouksen palvelutehtäväämme.

Ensimmäinen alue on sosiaalinen lähiympäristömme. Perheenjäsenemme, sukulaisemme, ystävämme ja läheiset työtoverit kuuluvat tähän ryhmään. Meillä on erityinen tehtävä rukoilla niiden puolesta, jotka eivät usko tai jotka ovat vaikeuksissa. Vihamiestemme puolesta meidän tulee rukoilla. Aivan samoin kuin me tarvitsemme näitä ihmisiä rakkautemme kohteiksi, he tarvitsevat meitä välittämään Kristuksen ja hänen anteeksiantamuksensa heille.

Toinen esirukouksen kohderyhmä on Kristuksen Kirkko, oma seurakunta ja hengellinen koti. Me rukoilemme sen johtajien, sairaina olevien ja langenneiden puolesta. On usein sanottu, että saamme juuri sellaiset pastorit, seurakunnan ja kirkon, millaisia olemme rukoilleetkin.

Kolmanneksi rukoilemme maailman ja sen johtajien puolesta. Aivan niin kuin kristittyinä hyödyimme hyvästä esivallasta, poliittisesta vakaudesta, taloudellisesta hyvinvoinnista ja maailman rauhasta, samoin maailma ja sen vallan kahvassa olevat tulevat autetuiksi työssään meidän esirukoustemme kautta. Poliittinen epävakaisuus ja yhteiskunnallinen rauhattomuus on aina kutsu kristityille kiinnittää enemmän huomiota esirukoukseen. Rukouksemme on suurin lahja, jonka voimme maailmalle antaa.

Esirukouksen taistelu vihollista vastaan

Yhteenkuuluvaisuutemme toisten kanssa johtaa meidät myös esirukouksin vastustamaan kaikkea Perkeleen hajoitustyötä seurakunnassa ja maailmassa. Niin kauan kun näemme yhteenkuuluvaisuutemme maailman kanssa sekä yhteytemme kaikkiin pyhiin, emme voi pitää viime kädessä ketään ihmistä – kuinka paha hän sitten olikaan - hengellisenä vihollisena. Meidän

ainut vastustajamme on Perkele. Hän on kaiken riidan ja hajotuksen lähde. Hän haluaa tuhota niin oman perheemme kuin Jumalan perheväen.

Meidän ei kuitenkaan tarvitse hyökätä Perkelettä vastaan ja voittaa hänet omassa voimassamme, sillä Kristus on jo voittanut Perkeleen ja vapauttanut meidät hänen vallastaan. Meidän tehtävämme esirukouksessa on olla ikäänkuin vahdissa ja puolustaa Kristuksen voittamaa aluetta. Kun näemme Perkeleen yritykset murtautua ja vallata takaisin menettämänsä alueet, kutsumme voittajan, Jeesuksen, avuksemme (Ef.6:10-20). Esirukouksin me puolustamme maailmaa, kirkkoa ja perhettämme Perkeleen hyökkäyksiä vastaan.

Kristillinen kirkko on aina nähnyt esirukouksen tärkeän merkityksen hengellisessä sodankäynnissä. Luther on tajunnut tämän selvästi kirjoittaessaan näin: “Seurakunnan yhteinen esirukous on voimakas puolustus Perkelettä ja hänen nyökkäyksiään vastaan. Niiden kautta koko kristikunta yhdistää voimansa. Mitä lujemmin se rukoilee, sitä tehokkaampi se on ja sitä nopeammin sitä kuullaan. On siis varmaa, että kaikki mikä yhä kestää ja pysyy pystyssä, oli sitten kyse hengellisestä tai maallisesta puolesta, tapahtuu rukouksen voimasta.”

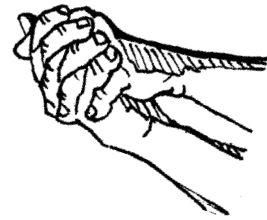
Rukous ja oma avuttomuus

Suhteessa Jumalaan olemme kuin avuttomia vauvoja. Ilman Jeesusta emme voi saada hengellisesti mitään aikaan (Joh.15:5). Ilman Pyhän Hengen apua emme osaa rukoilla (Room.8:26). Toisin kuin vauvat me emme kasva ulos avuttomuudestamme. Emme tule koskaan hengellisesti autonomisiksi ja omavaraisiksi. Uskon tiellä vaeltaessamme opimme ennen kaikkea sen, että olemme Jumalan edessä kerjäläisiä. Lutherhan kirjoitti juuri ennen kuolemaansa lapulle: Kerjäläisiä olemme kaikki. Kuoleman ja Jumalan tuomion edessä emme voi muuta kuin kerjäläisten tavoin huutaa: Herra, armahda minua.

Kuitenkin avuttomuutemme tunteminen on parasta hengelliselle kasvu-lemme. Niin kauan kuin pärjäämme omassa varassamme, emme tarvitse

rukousta. Vasta oman elämämme katkeamispisteessä ainut toivomme on rukous. Vain ne, jotka ovat todella avuttomia, osaavat rukoilla. Samoin kuin ne, jotka ovat saaneet avun, osaavat kiittää Jumalaa.

Avuttomuus ja rukous kuuluvat yhteen, aivan kuten usko ja avuttomuus. Evankeliumeissa kerrotaan, miten avuttomat ihmiset kuten sokea Bartimeus tai verenvuototaudista kärsivä nainen tulivat Jeesuksen luokse pyytämään apua, jota he eivät voineet vaatia itselleen. Avunpyynnöt olivat sekä sisällöltään että ulkoiselta ilmaisutavaltaan erilaisia. Niin kosketus kuin huuto olivat avunpyyntöjä. Niihin Jeesus vastasi antamalla apunsa ja kiittämällä heidän uskoaan. Usko kumpusi heidän avuttomasta tilastaan, mikä sai heidät rukoilemaan. Näiden Raamatun henkilöiden tavoin me emme opi rukoilemaan seminaareissa tai konferensseissa vaan elämän kovassa koulussa.

“Tässä kirjoituksessa saamme ammentaa henkilökohtaisen rukouksoulun tappion hedelmiä. Oman rukouselämänsä heikkouteen pettyneelle rukoilijalle tuodaan virvoitukseksi ajatus rukouksesta jumalallisena lepona ja kolmiyhteisen Jumalan toimintana. Rukouksessa korostuu ihmisen avuttomuus ja riippuvuus siitä, mitä Jeesus meille antaa ja mitä Pyhä Henki meissä tekee.” **kirkkoherra Hannu Anttoora**

Artikkelin kirjoittaja **Dr. John Kleinig** toimii Vanhan testamentin professorina Australian luterilaisen kirkon pappiseminaarissa Adelaidessa.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 14.

ISBN 952-5409-04-X